

Sygn. akt II KO 49/21

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **P. O.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 26 października 2021 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 grudnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy (w zaskarżonej apelacją części) wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 12 kwietnia 2019 r., sygn. akt V K (...)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem datowanym na dzień 4 maja 2021 r. skazany P. O. zwrócił się do „Prezesa Sądu Okręgowego w W.” o ustanowienie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 grudnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy – w zaskarżonej apelacją części – wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 kwietnia 2019 r., sygn. akt V K (...). Wnioskodawca wskazał, że wznowienia postępowania domaga się na podstawie „art. 540 k.p.k.”, zarzucając pod adresem sądów obu instancji niewłaściwą ocenę

materiału dowodowego i okoliczności przyznania się skazanego do winy, co zdaniem wnioskodawcy skutkowało niezastosowaniem „art. 60 k.k.” oraz zaniechaniem oceny jego postawy w oparciu o przepis „art. 175 k.p.k.”. Wnioskodawca nadto podniósł, że Sąd Apelacyjny w (...) nie uwzględnił wniosku skazanego o sprowadzenie go na rozprawę. W tym względzie wnioskodawca odwołał się do prawa oskarżonego, które wynika z przepisu art. 374 § 1, § 1a i § 2 k.p.k. W załączniku do rzeczzonego wniosku, skazany zaprezentował opis przedmiotowej sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania, gdyż tak należało potraktować złożone przez P. O. pismo (art. 118 § 1 k.p.k.), jest oczywiście bezzasadny.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k., sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy czy pełnomocnika – bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Pod pojęciem „*oczywistej bezzasadności wniosku*” – poza sytuacją wymienioną wprost w powołanym przepisie – należy rozumieć takie przypadki, w których jako przyczynę wznowienia postępowania wskazano okoliczność niemieszczącą się w ustawowych podstawach wznowienia postępowania (określonych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k.), albo też w ogóle nie podano żadnych podstaw wznowienia. Za oczywiście bezzasadny należy uznać też taki wniosek, w którym jedynie formalnie odwołano się do wskazanej w Kodeksie postępowania karnego podstawy wznowieniowej, ale nie wyeksponowano konkretnych okoliczności przemawiających za wznowieniem postępowania albo przywołano okoliczności, które w powołanej podstawie wznowieniowej ewidentnie się nie mieszczą (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2020 r., I KO 20/20, LEX nr 3146886).

Skazany w złożonym wniosku podał, że podstawę wznowienia postępowania w niniejszej sprawie upatruje w przepisie art. 540 k.p.k., zaś z dalszej treści tego pisma (oraz dołączonego do niego załącznika) wynika, że przedstawione stanowisko miało nawiązywać do przesłanki wznowieniowej, która zawarta jest w §

1 pkt 2 lit. b wymienionego artykułu. Stwierdzić jednak należy, że podane przez P.O. okoliczności, mające stanowić podstawę ewentualnego wzruszenia prawomocnego wyroku, w żaden sposób nie odpowiadają treści przywołanego przepisu. Artykuł 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. przewiduje bowiem możliwość wznowienia postępowania w sytuacji, gdy po wydaniu wyroku ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że oskarżonego skazano za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary. Recz jednak w tym, że wspomniana podstawa opierać się może tylko na takich dowodach lub faktach, z którymi sąd nie zetknął się w toku prawomocnie zakończonego postępowania. Tymczasem wnioskodawca w swoim wystąpieniu podniósł, że w jego sprawie nie zostały uwzględnione okoliczności obligujące sąd do nadzwyczajnego złagodzenia kary, akcentując w tym zakresie złożone przed organem procesowym wyjaśnienia, w których – jak podaje – „*złamał przestępczą solidarność*” i ujawnił „*wszystkie dotąd nieznane fakty*”. Wyjaśnienia te były jednak znane sądowi *meriti*, zaś ich całokształt – jak wynika z uzasadnienia wyroku z dnia 12 kwietnia 2019 r., sygn. akt V K 10/18 – został przez ten sąd poddany kompleksowej analizie i ocenie, co jednak nie skutkowało zastosowaniem wobec skazanego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 3 k.k. Wnioskodawca zatem nie tylko nie wskazał na zaistnienie nowych faktów lub dowodów nieznanymi sądowi orzekającemu, lecz wprost oparł się na okolicznościach, które temu sądowi były znane, zarzucając jednocześnie, że nie zostały one właściwie ocenione. Stwierdzić zatem należy, że w przedmiotowym wniosku skazany sformułował w istocie zarzut *stricte* apelacyjny, niemający nic wspólnego z kwestią ujawnienia w sprawie nowych faktów lub dowodów w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. Wypada pokrótce nadmienić, że wyrok sądu pierwszej instancji w zakresie rozstrzygnięcia o karze został poddany kontroli odwoławczej na skutek apelacji obrońcy, w której sformułowano zarzut rażącej niewspółmierności kary. Sąd Apelacyjny, mając również na uwadze pismo procesowe P. O., w którym skazany podniósł kwestie zbieżne z treścią wniosku o wznowienie – nie uwzględnił złożonego środka odwoławczego.

Wypada też wyjaśnić, że we wspomnianym przez wnioskodawcę art. 175 k.p.k., ustawodawca przewidział prawo oskarżonego do składania lub do odmowy składania wyjaśnień. Jako przepis natury procesowej, nie stanowi on podstawy rozstrzygnięcia sądu o karze. Również kwestia nieuwzględnienia wniosku skazanego o sprowadzenie go na rozprawę apelacyjną – decyzja Sądu Apelacyjnego w tym przedmiocie miała swoje oparcie w przepisie art. 451 k.p.k. – nie nawiązuje do przesłanek wznowienia postępowania. W realiach niniejszej sprawy, okoliczność ta nie wskazuje też na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Skoro zatem wniosek skazanego nie został oparty na podstawach wskazanych do wznowienia postępowania, to należało odmówić jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Taki stan rzeczy dezaktualizował potrzebę podejmowania dalszych czynności procesowych, w tym też czynił zbędnym rozpoznanie wniosku skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.